

og jeg troede ogsaa, at naar nogle Dage gik, kunde man maaske under denne Form komme til nogen personlig Udsoning og faae Sagen til at glide eller mulig til at ende i et Resultat, der, om det ikke var fuldt tilfredsstillende, dog var værdigt for Rigsdagen, og jeg fulgte derfor for mit Vedkommende det ærede Medlem forrige Gang i Forening med den ærede Ordfører og skal for mit Vedkommende erklære, at dersom det hørte, imødekommende Landsting, hvis Ordfører det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) er i Dag, vil strække sin mageløse Imødekommelse dertil, at det siger: Vel kunne vi ikke tage det Forslag, som her foreligger, uden Forandring, eller vel ville vi for en Ordens Skyld vedtage det Samme, som vi vedtog i Gaar, men vi ere dog komne i Tanker om, at det vilde være at stille Sagen for stærkt paa Spidsen, naar vi afskar enhver Forhandling, vi ønske, at denne Sag, som har fremkaldt saa megen Bitterhed i Sindene, skal føres til en personlig Forhandling mellem Delegerede fra begge Thingene, for at der mulig kan findes en Form, om ikke for en endelig Afgjørelse, saa dog maaske for at borttage de skarpe Kanter, hvormed den Sag er kommen til at træde frem, saalænge vi have staaet paa hver sin Side af Gangen — naar Landstinget udtaler sig saaledes, saa vil jeg, ligesom det er blevet udtalt af det ærede Medlem for Middelfart (Monrad), være villig til den store Opoffrelse, det maa være for os at holde ud her endnu længere i Sommeren, og til endnu at gjøre dette Forsøg paa, om vi ikke skulde være i Stand til, om ikke at afslutte denne Sag, saa dog i alt Fald til at slutte den uden Topmaalet af en Bitterhed, som man ikke skal finde Exempel paa siden 1849.

Scharling: Jeg tillader mig at bemærke, at jeg aldeles ikke har givet det ærede Medlem nogen som helst Anledning til den Udtalelse, hvormed han fremkom. Jeg har aldeles ikke gjort mig til Ordfører for Landstinget; det har aldrig kunnet falde mig ind. Hvad jeg har udtalt er, at Landstinget havde vist sin Redebonhed til at imødekomme de Ønsker, der vare fremkomne fra indflydelsesrige Klasser af vort Samfund, fra Handelen og Søfarten. Andet og Mere har jeg ikke udtalt og ikke fundet Anledning til at udtale. Hvad angaar den Maade, hvorpaa jeg har røgtet mit Hverv som Mindretallets Ordfører, skal jeg ikke komme ind derpaa. Jeg undergiver mig rolig i saa Henseende mine Meningsfællers Dom. — Jeg skal kun bemærke, at naar jeg ikke har stillet Endringsforslag paa noget Punkt, som den ærede

Ordfører fremhævede, har Grunden simpelthen været den, at jeg ved Forhandlingerne i Udvalget var kommen til den Forvisning, at det var umuligt at føre Noget igjennem i en saadan Retning, at der kunde blive Tale om et Resultat. Det ærede Medlem udtalte, at de Forslag, der ere fremkomne fra Mindretallets Side, gik ud paa at skabe et Grundlag for Forhandling, som Flertallet ikke kunde gaa ind paa. Jeg skal kun sige, at de Forslag, der ere fremkomne fra Landstingets Side, have frembudt et Grundlag, hvorom Mindretallet maatte sige, at det mulig kunde føre til et Resultat. Jeg har tidligere gjort udførlig Rede for Mindretallets Stilling i Udvalget overfor de fremkomne Forslag til en ny Toldlov, og jeg skal ikke komme tilbage dertil, men kun sige, at jeg for mit Vedkommende har haft fuldt saa stærke Ønsker som Noget om, at det skulde lykkes omfider at komme til en endelig Toldrevision, som der nu saa længe er blevet arbejdet for, og at det sandelig ikke er min Skyld, at Forhaabningerne derom atter ere bristede.

Berg: Jeg lader ganske rolig det ærede Medlems Udtryk i hans forrige Foredrag gjen- nem Tiden beviise, at jeg har været fuldt berettiget til at gjøre den Indsigelse mod det ærede Medlems Ordførerskab for Landstingets Imødekommelse, som jeg har gjort, og jeg skal tilføie, at naar vi nu have haft Universitetets Mænd til Ordførere i Spørgsmaal om de materielle Samfundsforholds Udvikling og det ender saaledes, som der kan være Udsigt til, saa er det muligt, at det vil bringe Folk paa Tanke, om det ogsaa skulde være det Allerhelbigste, at vi for Samfundsforholdenes materielle Udvikling have Ordførere, der efter mit Skøn — det kan ikke være nogen Fornærmelse — staa med $1\frac{3}{4}$ Ben i en reaktionær Politikk, der optager alle Hensyn, og med $\frac{1}{4}$ Ben i de Hensyn, der skulle tages, naar Sagerne behandles.

Scharling: Jeg kan for mit Vedkommende ogsaa henvise til mine Udtalelser, naar de foreligger i Tiden.

Ordføreren (Tauber): Jeg ønsker overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) at konstatere, at Udvalgets Mindretal har hverken antydning, bebudet eller stillet noget som helst Forslag under Forhandlingerne i Udvalget, og den Henviisning til Mindretallets Stilling i Udvalget, som det ærede Medlem fremkom med, stemmer altsaa ikke med de virkelige Forhold.